

— W ramach trzeciej części zarzutu strona skarżąca podnosi, że w swoim uzasadnieniu Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się niedokładności w ustaleniach stanu faktycznego, związanych ze zniekształceniem, względnie nieuwzględnieniem przedstawionych mu dowodów (pkt 80, 81, 85, 88 i 90 zaskarżonego wyroku).

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Gooré przeciwko Radzie

(Sprawa T-285/11)

(2011/C 238/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Charles Kader Gooré (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat F. L. Meynot)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w odniesieniu do umieszczenia nazwiska Charles'a Kadera Goorégo w wykazie załącznika II (i stwierdzenie, że nie ma do niego zastosowania);
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz Charles'a Kadera Goorégo kwoty pięćdziesięciu tysięcy euro (50 000 EUR) tytułem naprawienia poniesionej szkody;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Strona skarżąca zarzuca Radzie Unii Europejskiej, po pierwsze, niespełnienie obowiązku uzasadnienia, a po drugie, naruszenie zasady proporcjonalności, gdyż środki ograniczające wykraczają poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia celów zamierzonych przez Radę Unii Europejskiej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatów. Strona skarżąca zarzuca Radzie Unii Europejskiej, po pierwsze, naruszenie prawa do obrony, gdyż stronie skarżącej nigdy nie przedstawiono całości okoliczności uzasadniających podjęcie środka, a po drugie, naruszenia prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Heitkamp BauHolding przeciwko Komisji

(Sprawa T-287/11)

(2011/C 238/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heitkamp BauHolding (Herne, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt W. Niemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 26 stycznia 2011 r. w brzmieniu nadanym jej przez sprostowanie z dnia 15 kwietnia 2011 r. (zgodnie z dotychczasowym stanem wiedzy strony skarżącej dotychczas nieopublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

- Klauzula przewidująca możliwość przenoszenia strat (Sanierungsklausel) zawarta w § 8 lit. c) ust. 1 lit. a) niemieckiej Körperschaftssteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zwanej dalej „KStG”) nie stanowi środka pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE. Pozwana popełniła błąd już na etapie klasyfikacji systemu referencji, jako że za punkt wyjścia przyjęła system referencji „Przepisy przewidujące odliczenie straty przez osoby prawne, w których dochodzi do zakupu udziałów lub akcji”. W rzeczywistości system referencji stanowi raczej czasowo nieograniczona możliwość przenoszenia strat, która — jako emanacja obiektywnej ceny netto — obowiązuje również w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych.
- Przewidziany w § 8 lit. c) KStG brak możliwości przeniesienia straty musi być zatem kwalifikowany jako wyjątek, podczas gdy klauzula przewidująca możliwość przeniesienia straty zawarta w § 8 lit. c) ust. 1 lit. a) KStG, stanowi wyjątek od tego wyjątku, a więc de facto ustanawia ona zasadę ogólną, która wyraża zasadę proporcjonalności obowiązku podatkowego względem uzyskiwanego dochodu (Leistungsfähigkeitsprinzip) również w przypadku przedsiębiorstw wymagających restrukturyzacji.
- Pozwana przyznaje co prawda, że „system referencji stanowi niemiecki system podatku dochodowego od osób prawnych w obecnie obowiązującym brzmieniu”, nie zauważa jednak, że wraz z wejściem w życie Wachstumsbeschleunigungsgesetz (ustawy w sprawie przyspieszenia wzrostu gospodarczego) sytuacja prawa w Republice Federalnej Niemiec uległa zmianie. Po wprowadzeniu uregulowania dotyczącego cichej

rezerwy (Stille-Reserve-Klausel) w § 8 lit. c) KStG w przypadku zmiany udziałowców przedsiębiorstwa, które nie wymaga restrukturyzacji dochodzi do odliczenia i przeniesienia strat do wysokości cichej rezerwy. W związku z tym uregulowanie dotyczące cichej rezerwy może być w stosunku do przedsiębiorstw, które nie wymagają restrukturyzacji uważane za odpowiednik klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia strat obowiązującej względem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji kryzysowej, ponieważ w innym przypadku przedsiębiorstwa wymagające restrukturyzacji zostałyby potraktowane mniej korzystnie także na poziomie strukturalnym.

- Kwestionowane przez pozwaną odmienne traktowanie przedsiębiorstw wymagających i niewymagających restrukturyzacji przez klauzulę przewidującą możliwość przeniesienia strat nie stanowi w tym zakresie środka o charakterze selektywnym, lecz konkretyzację zasady proporcjonalności obowiązku podatkowego względem uzyskiwanego dochodu, znajdującej od zawsze oparcie w konstytucji niemieckiej (Grundgesetz). To odmienne traktowanie stanowi element wewnętrznej logiki systemu referencji. Klauzula przewidująca możliwość przeniesienia straty jest więc w tym zakresie zgodna z podstawowymi i wiodącymi zasadami niemieckiego systemu podatkowego.
- Z punktu widzenia podstawowych zasad systemu wprowadzenie klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia straty w § 8 lit. c) KStG stanowi w każdym razie środek „uzasadniony przez charakter bądź wewnętrzną strukturę systemu podatkowego”, który odzwierciedla jego wewnętrzną strukturę jedynie w części.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-289/11)

(2011/C 238/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Energie GmbH (Frankfurt am Main, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Mainz, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Mainz, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner oraz O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 marca 2011 r., doręczonej w dniu 29 marca 2011 r., w sprawie przeprowadzenia kontroli;
- stwierdzenie nieważności każdego środka podjętego w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie tej niezgodnej z prawem decyzji;
- nakazanie w szczególności Komisji, pod groźbą stwierdzenia nieważności przez Sąd przyszłych decyzji Komisji, zwrotu

wszelkich kopii dokumentów, które zostały wykonane w ramach kontroli; oraz

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1774 z dnia 14 marca 2011 r. (sprawa COMP/39.678 i COMP/39.731) w sprawie przeprowadzenia kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenie Rady⁽¹⁾ (WE) nr 1/2003 w spółce Deutsche Bahn AG oraz u wszystkich bezpośrednio lub pośrednio kontrolowanych przez nią osób prawnych w związku z rzekomym faworyzowaniem przedsiębiorstw zależnych poprzez system rabatów przy dostawach energii elektrycznej na potrzeby kolei.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego poprzez brak uprzedniego przedstawienia prawnie uzasadnionego zezwolenia.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznego środka zaskarżenia w związku z brakiem uprzedniej sądowej weryfikacji pod względem faktycznym i prawnym decyzji w sprawie nakazania kontroli.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony poprzez nad wyraz obszerny i nietypowy opis przedmiotu kontroli („fishing expedition”).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Decyzja w sprawie nakazania kontroli ma charakter nieproporcjonalny, ponieważ system rabatów przy dostawie energii elektrycznej na potrzeby kolei jest od lat praktykowany przez skarżącą w sposób transparentny, wielokrotnie podlegał kontroli przez niemieckie organy oraz sądy i został oceniony jako zgodny z prawem kartelowym, a odpowiedź na mające decydujące znaczenie z punktu widzenia Komisji pytanie, czy system rabatów jest „obiektywnie uzasadniony”, mogłaby być udzielona w drodze mniej uciążliwego środka — zwykłego żądania informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 [traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1)]

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-290/11)

(2011/C 238/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Netz AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy), Deutsche Umschlagengesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS) (Bodenheim, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Moguncja, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner i O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska